

Niet mijn broer

Een paar weken terug zag ik Madelief en de Brandnetels. Ik had een glaasje Extra Stout in de hand en zag Madelief haar stem laten dansen dat het een lieve lust was. Haar stem was prachtig. Ik moest bekennen: mooier dan de stem van m'n zoon die ik de hele dag beluisterd had. En toch vond ik dat hij Blackberry Stone mooier had gezongen dan Madelief. Precies zo breekbaar als ik vond dat het moest zijn.

De brandnetels, ook daar had ik geschiedenis mee. Het sprookje van de prinses die zwijgend brandnetels breide om de betovering van haar broers op te heffen. En omdat ze niet mocht spreken beschuldigd kon worden van van alles en nog wat en daardoor op de brandstapel gezet werd. Omdat ze een heks zou zijn. Tranen met tuiten had ik daar om gehuild, op het moment dat ik voor het eerst een voorstelling aan het voorbereiden was. Het verhaal over m'n zus zou ik vertellen, hoe ik haar kwijt was geraakt, maar gek genoeg leek het dus over broers te gaan. Zo kwijt gemaakt dat zij niet eens meer verhalen kregen.

Niet mijn broer was dood, gisteren. Ik ben bevriend met zijn zus. Ik ging naar het afscheid, zonder hem te kennen. Ik kende hem wel, via z'n vader. Zijn vader praatte met mij via krokussen en omdat ik, bij gesprekstof voor het naderend afscheid, dan wel de groeten van z'n vader wilde doen, zocht ik krokussen.

Nergens te zien. De krokussen. Wel narcissen. Langs de weg. Ik dacht dat ik wat aan de late kant was, maar ik wilde nu bloemen plukken. Twee bloemen met de kleur van narcissen die geen narcissen waren, drie narcissen, heel veel onooglijk kleine witte bloemetjes op nog onooglijker zwarte ruwe steeltjes (die me dan ook weer met zijn vader in gesprek deden komen vanwege het schildersverdriet dat hij me ooit aanwees en dat óók witte bloemetjes had), nog een witte narcis oké. En nog iets wat nog nèt een lang genoeg stengel had als ik maar diep genoeg naar de stengel reikte. Dat ik daarvoor in de brandnetels moest grijpen verwelkomde ik. Dat leek gepast. O, ik weet het weer: het was een witte dovenetel.

Nu moest ik toch echt gaan. Haastig fietste ik verder en was nu bij bermen met hondsdrif aangekomen. Nog één keertje stoppen vanwege het ontbrekende paars in m'n boeket. En dan moest ik me haasten. Over de weg die ik reed als ik naar de vader van niet mijn broer ging. Maar dan verder. Bang dat ik de afslag zou missen, gemist had al, zag ik eindelijk het bordje van de Nieuwe Weg. Daar moest ik zijn. Mijn bloemenplukoog ontwaarde madeliefjes op het grasveld vóór de ingang. Ja. Die er ook nog bij, besloot ik met het brandnetelgevoel nog in de vingers.

Ze leerden me hun broer kennen, de broers en zus van niet mijn broer. Ik was blij dat ik, te laat, toch iets van hem had verstaan. Hij hield van narcissen. En ik zag hem 2x, bij de dia, waar ze extra lang naar keken. Weerspiegeld in het glas van een poster aan de muur. "Was het hier al mis?" vroeg z'n jongste broer. "Ja, hier was het al mis" zei z'n zus.

Vandaag wil ik het snoeiafval in m'n tuin ordenen. "Waar zal ik het allemaal laten?" vraag ik aan mijn man. "Als je er maar geen brandstapel van maakt!" zegt hij, met het oog op de onlangs vernieuwde toegankelijkheid van onze achtertuin.

Het zou mooi weer worden maar het staat op regenen. Ik sta te kromknippen met de snoeischaar. Het kan nog, totdat de regen onaangenaam zal worden. Alle zijwegen knip ik vinnig weg. Alles moet één richting krijgen. De zijwegen vallen op een hoop en ik zie toch stiekem een brandstapel ontstaan. Ik ga aan de andere kant van de te verwerken snoeitakken verder. Ik vermaak mijzelf met mij takkenwrijf te noemen en ga er rustig bij zitten. Consciëntieus de zijtakken wegnippend. Zo houd ik het beter vol. En ook hier vormt zich onweerlegbaar een brandstapel. De zon breekt af en toe door.

Mijn man komt ook naar buiten. De vijver lijkt lek. Hij haalt er puinbrokken uit en gooit het over het hek. Hij veegt het plaatsje aan. Samen sjouwen we de houtblokken, waar inmiddels de narcissen al doorheen gegroeid waren, naar een plek waar de bloemen er niet omheen hoefden. Als een heuse houtvoorraad. Hij herinnert zich weer dat hij een buitenkachel wilde hebben voor z'n verjaardag, in plaats van met het gezin uit eten, wat hij gisteren kenbaar had gemaakt.

Ik haal nieuwe vuilniszakken bij de Vomar en merk ineens dat het nu echt warm is. Verbaasd beloon ik m'n verlangen om een korte broek aan te trekken (kan ik meteen het wasje even aanzetten). M'n T-shirt gaat uit. Ik weet inmiddels wat ik met de brandstapels ga doen: in de grote cementemmer, waar tot vóór de sloperijen onze huiskastanje twijfelend had gegroeid, schik ik de zijwegtakken. Rechtop. Eerst met bossen tegelijk, maar naarmate het nauwer luistert als ware het een prachtig bloemstuk. Speurend naar ruimte, takje voor takje de enige juiste plaats zoekend.

Het is nu echt warm. De opgeruimde ruimte vraagt nog meer herstel. Voor de vermolmde schuttingplank komt een reserveplank tevoorschijn. Zelfs voor de ergste verrotte plankjes in de vlonder is er nog over. Aarde, veel aarde ligt ineens bloot in de zon. Te ontspannen omdat het rond deze tijd nog niet eerder zon had gehad.

Ik strompel inmiddels van vermoeidheid. Ik vul nog een emmertje met takken - m'n oude heksenkookpot waar deze winter oude bladeren waren gaan rotten in het verzamelde water. En nóg een emmer. Een hele gewone van de Gamma.

Ik zet ze allemaal op hun kant. De grote cementemmer en de twee kleine emmers. En kom - bijna krakend - weer rechtop staan. Ik voel de zon op m'n armen, op m'n gezicht. "Toch nog bijna verbrand" denk ik en ga naar binnen om pannenkoeken te bakken. Zing ik?